ĢENERĀLADVOKĀTES VERICAS TRSTENJAKAS [*VERICA TRSTENJAK*]
SECINĀJUMI,
sniegti 2012. gada 3. maijā [1]

Lieta C-376/11

Pie Optiek
pret
Bureau Gevers

(Cour d'appel de Bruxelles (Beļģija) lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu)

Rūpniecības politika — Internets — Pirmā līmeņa domēns ".eu" — Regula (EK) Nr. 874/2004 — 12. panta 2. punkts un 21. panta 1. punkta a) apakšpunkts — Regula (EK) Nr. 733/2002 — 4. panta 2. punkta b) apakšpunkts — Jēdziens "pirmtiesību īpašnieks" — Spekulatīva un ļaunprātīga reģistrācija — Vārda reģistrācija, nepastāvot "tiesībām vai leģitīmām interesēm" — Preču zīmju tiesības

I – Ievads

1. Izskatāmās lietas pamatā ir *Cour d'appel de Bruxelles* (Briseles Apelācijas tiesa, turpmāk tekstā – "iesniedzējtiesa") lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu atbilstoši LESD 267. pantam, ar ko tā Tiesai uzdevusi divus jautājumus par to, kā interpretēt Eiropas Parlamenta un Padomes 2002. gada 22. aprīļa Regulu (EK) Nr. 733/2002 par .eu pirmā līmeņa domēna ieviešanu [2], kā arī Komisijas 2004. gada 28. aprīļa Regulu (EK) Nr. 874/2004, ar ko nosaka sabiedriskās kārtības noteikumus par pirmā līmeņa domēna .eu ieviešanu un darbību, kā arī principiem, kas reglamentē reģistrāciju [3].

2. Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu ir pieņemts, izskatot strīdu starp *SPRL Pie Optiek* (turpmāk tekstā – "*Pie Optiek*") – Beļģijas sabiedrību, kura internetā tirgo optikas izstrādājumus, – un uzņēmumu *SA Bureau Gevers* (turpmāk tekstā – "*Bureau Gevers*") – Beļģijas sabiedrību, kas nodarbojas ar konsultācijām intelektuālā īpašuma jomā, kā arī par ".eu" domēna nosaukuma piešķiršanu atbildīgo *ASBL European Registry for Internet Domains* (turpmāk tekstā – "*EURid*") par domēna nosaukuma "lensworld.eu" reģistrāciju. Ar valsts iestādēs iesniegtajiem tiesību aizsardzības līdzekļiem *Pie Optiek* vēlas, pirmkārt, lai tiktu konstatēts, ka *Bureau Gevers* šo domēna vārdu ir reģistrējusi spekulatīvi un ļaunprātīgi. Otrkārt, tā vēlas, lai šis domēna nosaukums tiktu reģistrēts tai.

3. Pamatojumam tā būtībā norāda, ka *Bureau Gevers* neesot tiesību uz šī domēna nosaukuma reģistrāciju, jo tā pati neesot "pirmtiesību īpašniece" Regulas Nr. 874/2004 nozīmē. Šo tiesību īpašniece drīzāk esot atbilstoši Amerikas tiesībām dibinātā sabiedrība *Walsh Optical*. Tomēr minētā sabiedrība neesot tiesīga pieprasīt reģistrāciju, jo tās juridiskā adrese esot ārpus Eiropas Savienības un tādējādi neesot izpildītas likumā paredzētās prasības. *Pie Optiek* uzskata, ka abi uzņēmumi, lai apietu reģistrācijas nosacījumus, esot izmantojuši viltību, proti, noslēguši vienošanos, nosaucot to par

1 — Oriģinālvaloda – vācu.
Tiesvedības valoda – franču.

2 — OV L 113, 1. lpp.

3 — OV L 162, 40. lpp.

"licences līgumu", atbilstoši kuram *Bureau Gevers* uzņemas pienākumu nodot *Walsh Optical* rīcībā savu vārdu un adresi Eiropas Savienībā, lai tās amerikāņu klients varētu reģistrēt apstrīdēto domēna nosaukumu. Turklāt *Pie Optiek* apšauba, vai pamatlietā aplūkojamais vispār ir licences līgums juridiskā nozīmē, īpaši tādēļ, ka *Bureau Gevers* ir piešķirtas tikai reģistrācijas tiesības, bet ne tiesības izmantot preču zīmi, lai, piemēram, ar šo preču zīmi pārdotu preces vai pakalpojumus.

4. Tādējādi lūguma sniegt prejudiciālu nolēmumu galvenais priekšmets ir jautājums, vai pamatlietā vispār ir runa par licences līgumu juridiskā nozīmē attiecībā uz vārdisko preču zīmi "lensworld". Turpinot rodas arī jautājums, vai ar Savienības tiesībām ir saderīgs fakts, ka sabiedrība, kurai tādēļ, ka tā ir trešās valsts rezidente, nav ļauts iesniegt reģistrācijas pieteikumu, tomēr var reģistrēt domēna nosaukumu, izmantojot ar Savienības teritorijā dibinātu sabiedrību noslēgtu licences līgumu. Izskatāmajā lietā rodas globāli jautājumi kā par licences līgumu juridisko raksturu, tā arī par attiecībām Savienības nemateriālā īpašuma tiesību un interneta tiesiskā regulējuma starpā, kuri ir jāizpēta padziļināti. Šajā sakarā papildus jau iepriekš minētajām regulām ir jāinterpretē arī Padomes 1988. gada 21. decembra Pirmā direktīva 89/104/EEK, ar ko tuvina dalībvalstu tiesību aktus attiecībā uz preču zīmēm[4], un attiecīgi arī Padomes 1993. gada 20. decembra Regula (EK) Nr. 40/94 par Kopienas preču zīmi[5].

II – Atbilstošās tiesību normas

A – *Regula Nr. 733/2002*

5. Saskaņā ar Regulas Nr. 733/2002 4. panta 2. punkta b) apakšpunktu reģistrs "ar jebkuras akreditētas .eu reģistratūras starpniecību reģistrē domēnu nosaukumus .eu TLD, ko pieprasījis [..] uzņēmums, kura juridiskā adrese, valde vai galvenā darbības vieta atrodas Kopienā".

6. Atbilstoši šīs regulas 5. panta 1. punkta b) apakšpunktam Komisija pieņem "sabiedriskās kārtības noteikumus attiecībā uz .eu TLD ieviešanu un funkcijām, kā arī sabiedriskās kārtības principus attiecībā uz reģistrāciju. Šis regulējums cita starpā ietver [..] pasākumus, kas attiecas uz spekulatīvu un aizskarošu domēnu nosaukumu reģistrāciju, ietverot iespēju domēnu nosaukumus reģistrēt pakāpeniski, lai nodrošinātu pienācīgas pagaidu iespējas valstu un/vai Kopienas izveidotu vai atzītu pirmtiesību īpašniekiem un sabiedriskām organizācijām reģistrēt savus nosaukumus [..]".

7. Šīs normas īstenošanas nolūkā Komisija pieņēma Regulu Nr. 874/2004.

B – *Regula Nr. 874/2004*

8. Regulas Nr. 874/2004 2. panta 1.–3. daļā ir noteikts:

"Personas, kas ir tiesīgas reģistrēt, kā noteikts Regulas (EK) Nr. 733/2002 4. panta 2. punkta b) apakšpunktā, var TLD .eu reģistrēt vienu vai vairākus domēna vārdus.

Neskarot IV nodaļu, īpašu domēna vārdu piešķir tās reģistrēties tiesīgās personas izmantošanai, kura pirmā ir iesniegusi reģistrā pieteikumu, kas noformēts tehniski pareizi un saskaņā ar šo regulu. Šīs regulas nolūkā uz šo pirmā saņemtā pieteikuma kritēriju atsaucas kā uz "rindas kārtības" principu.

Kad domēna vārds ir reģistrēts, tas kļūst nepieejams reģistrācijai līdz brīdim, kad reģistrācijas termiņš izbeidzas un to neatjauno vai arī domēna vārdu anulē."

4 — OV L 40, 1. lpp.
5 — OV 1994, L 11, 1. lpp.

9. Šīs regulas IV nodaļa attiecas uz pakāpenisko reģistrāciju. 10. panta 1. punkta 1. un 2. daļa ir šāda:

"Pirmtiesību īpašnieki, kas atzīti un reģistrēti saskaņā ar valsts un/vai Kopienas tiesībām, un valsts iestādes ir tiesīgas iesniegt domēna vārda reģistrācijas pieteikumu pakāpeniskās reģistrācijas laikā, pirms ir sākusies vispārējā .eu domēna reģistrācija.

"Pirmtiesības" *inter alia* attiecas uz reģistrētām valsts un Kopienas preču zīmēm [..]."

10. Regulas 12. panta 2. punkta 1.–3. daļā ir noteikts, ka:

"Pakāpeniskās reģistrācijas posms ilgst četrus mēnešus. Vispārējā domēna vārdu reģistrācija nesākas, pirms nav beidzies pakāpeniskās reģistrācijas posms.

Pakāpenisko reģistrāciju veido divas daļas, un katra daļa ilgst divus mēnešus.

Pakāpeniskās reģistrācijas pirmajā daļā 10. panta 1. punktā minētie pirmtiesību īpašnieki vai licenciāti un valsts iestādes kā domēna vārdus var pieteikt tikai reģistrētas valstu un Kopienas preču zīmes, ģeogrāfiskās izcelsmes norādes un 10. panta 3. punktā minētos nosaukumus vai akronīmus."

11. Regulas 21. panta virsraksts ir "Spekulatīva un ļaunprātīga reģistrācija", un tā 1. punktā ir noteikts:

"Reģistrētu domēna vārdu var atcelt, izmantojot attiecīgu ārpustiesas vai tiesas procedūru, ja šis vārds ir identisks vai ļoti līdzīgs vārdam, attiecībā uz kuru saskaņā ar attiecīgās valsts un/vai Kopienas tiesību aktiem ir atzītas tiesības, piemēram, 10. panta 1. punktā minētās tiesības, un ja:

a) šo vārdu tā īpašnieks ir reģistrējis, nepastāvot tiesībām vai leģitīmām interesēm uz vārdu, vai arī

b) tas ir reģistrēts vai tiek izmantots ļaunprātīgi."

C – *Direktīva 89/104*

12. Direktīvas 89/104 5. panta ar nosaukumu "Tiesības, ko piešķir preču zīme" 1. punktā cita starpā ir noteikts, ka:

"Reģistrētā preču zīme piešķir īpašniekam šajā ziņā ekskluzīvas tiesības. Īpašniekam ir tiesības atturēt visas trešās personas, kas nav saņēmušas viņa piekrišanu, lietot komercdarbībā:

a) jebkuru apzīmējumu, kas ir identisks preču zīmei attiecībā uz precēm vai pakalpojumiem, kuri ir identiski tiem, attiecībā uz ko ir reģistrēta preču zīme;

b) jebkuru apzīmējumu, ja tā identitātes vai līdzības preču zīmei un preču vai pakalpojumu, uz ko attiecas preču zīme, identitātes vai līdzības dēļ pastāv varbūtība maldināt sabiedrību, kas ietver asociācijas iespēju starp apzīmējumu un preču zīmi."

13. Šīs direktīvas 8. pants, kura noraukums ir "Licencēšana", ir šāds:

"1) Preču zīmi var licencēt dažām vai visām precēm vai pakalpojumiem, kam tā ir reģistrēta, un attiecībā uz visu attiecīgo dalībvalsti vai tās daļu. Licence var būt izņēmuma licence vai vienkārša.

2) Preču zīmes īpašnieks var izmantot šīs preču zīmes piešķirtās tiesības pret licenciātu, kurš pārkāpj jebkuru sava licences līguma noteikumu attiecībā uz licences ilgumu, reģistrācijā norādīto formu, kādā preču zīmi var izmantot, preču vai pakalpojumu, kam licence piešķirta, jomu, teritoriju, kurā preču zīmi var piestiprināt, vai licenciāta ražoto preču vai sniegto pakalpojumu kvalitāti."

III – Fakti, pamatprāva un prejudiciālie jautājumi

14. *Pie Optiek* ir Beļģijas sabiedrība, kura ar interneta starpniecību pārdod kontaktlēcas, brilles un citus oftalmoloģijas izstrādājumus. Tai pieder Beniluksa grafiskā preču zīme, kurā iekļauts vārdiskais apzīmējums "Lensworld" un kura tika pieteikta reģistrācijai 2005. gada 8. decembrī un reģistrēta 2006. gada 4. janvārī attiecībā uz produktiem un pakalpojumiem, kas ietilpst 5., 9. un 44. klasē atbilstoši Nicas nolīgumam par preču un pakalpojumu starptautisko klasifikāciju preču zīmju reģistrācijas vajadzībām. Tā vada interneta vietni *www.lensworld.be*.

15. *Bureau Gevers* ir Beļģijas sabiedrība, kura nodarbojas ar konsultācijām intelektuālā īpašuma jomā.

16. *Walsh Optical* ir ASV uzņēmējsabiedrība ar juridisko adresi Ņūdžersijā, kas arī nodarbojas ar kontaktlēcu un citu redzes korekcijas līdzekļu pārdošanu internetā. *Walsh Optical* kopš 1998. gada vada interneta vietni *www.lensworld.com*, un tai turklāt piederēja Beniluksa preču zīme "Lensworld", kura tika pieteikta reģistrācijai 2005. gada 20. oktobrī un 2005. gada 26. oktobrī reģistrēta attiecībā uz precēm un pakalpojumiem, kas ietilpst 35. klasē. Šī preču zīme 2006. gada 30. oktobrī tika dzēsta.

17. 2005. gada 18. novembrī *Walsh Optical* ar *Bureau Gevers* parakstīja licences līgumu ("license agreement", turpmāk tekstā – "līgums"). Atbilstoši šī līguma 1. punktam tā mērķis ir licenciātam ļaut veikt domēna nosaukuma reģistrāciju savā vārdā, bet uz licenciāra, t.i., *Walsh Optical*, rēķina un noteikt katra līgumslēdzēja tiesības un pienākumus licences līguma darbības laikā veikt procedūru, kurā licenciāts ".eu" domēna nosaukumu(-us) nodod licenciāram vai tā norādītai trešai personai. Atbilstoši 3. punktam licenciārs apmaksā licenciāta izdevumus. Saskaņā ar līguma 4. punktu licenciāts par saviem pakalpojumiem licenciāram izraksta rēķinu. Atbilstoši līguma 5. punktam licenciāts pieliek saprātīgas pūles, lai iesniegtu ".eu" reģistrācijas pieteikumu(-us) un panāktu ".eu" domēna nosaukuma(-u) reģistrāciju.

18. No *EURid* teiktā var secināt, ka pakāpeniskās reģistrācijas pirmā daļa, kā tas paredzēts Regulas Nr. 874/2004 IV nodaļā, sākās 2005. gada 7. decembrī. Tajā pašā dienā *Bureau Gevers* iesniedza *EURid* pieteikumu reģistrēt domēna nosaukumu "lensworld.eu" – savā vārdā, bet uz *Walsh Optical* rēķina. Šis domēna nosaukums 2006. gada 10. jūlijā tika piešķirts *Bureau Gevers*. Arī *Pie Optiek* 2006. gada 17. janvārī bija iesniegusi pieteikumu domēna nosaukuma "lensworld.eu" reģistrācijai. Reģistrācija tika atteikta, pamatojot ar to, ka *Bureau Gevers* prasījums ir saņemts agrāk.

19. Prasība, ko *Pie Optiek* bija iesniegusi Čehijas Republikas šķīrējtiesā, kurai ir piekritīga strīdu par ".eu" domēna nosaukumiem izšķiršana, ar mērķi likt pārreģistrēt domēna nosaukumu "lensworld.eu", 2007. gada 12. martā tika noraidīta. 2007. gada 13. aprīlī *Pie Optiek* pret *Bureau Gevers* cēla prasību *Tribunal de première instance de Bruxelles* [Briseles Pirmās instances tiesa]. Šajā lietā 2007. gada 8. maijā iestājās arī *EURid*. Prasība ar 2007. gada 14. decembra spriedumu tika noraidīta. Iesniedzējtiesā celtā apelācijas sūdzība ir vērsta pret minēto pirmās instances tiesas spriedumu.

20. Iesniedzējtiesai ir šaubas par Regulas Nr. 874/2004 12. panta 2. punkta trešajā daļā lietotā jēdziena "pirmtiesību [..] licenciāti" un šīs pašas regulas 21. panta 1. punkta a) apakšpunktā lietotā jēdziena "tiesības vai leģitīmas intereses" interpretāciju. Šī iemesla dēļ tā nolēma apturēt tiesvedību lietā, lai uzdotu Tiesai šādus prejudiciālos jautājumus:

1) Vai Regulas Nr. 874/2004 12. panta 2. punkts ir jāinterpretē tādējādi, ka gadījumā, ja attiecīgās pirmtiesības ir tiesības uz preču zīmi, termini "pirmtiesību [..] licenciāti" var tikt attiecināti uz personu, kurai preču zīmes īpašnieks ir devis vienīgi atļauju reģistrēt uz sava vārda – bet par labu licenciāram – preču zīmei identisku vai līdzīgu domēna vārdu, taču bez atļaujas izmantot preču zīmi citos nolūkos vai izmantot apzīmējumu kā preču zīmi, piemēram, lai tirgotu produktus vai pakalpojumus ar šo preču zīmi?

2) Apstiprinošas atbildes gadījumā uz šo jautājumu,

vai Regulas Nr. 874/2004 21. panta 1. punkta a) apakšpunkts ir jāinterpretē tādējādi, ka "tiesības un leģitīmas intereses" pastāv pat tad, ja "pirmtiesību [..] licenciāts" ir reģistrējis domēna .eu vārdu uz sava vārda, bet par labu preču zīmes īpašniekam, ja pēdējais neatbilst attiecīgajiem Regulas Nr. 733/2002 4. panta 2. punkta b) apakšpunkta kritērijiem?

IV – Tiesvedība Tiesā

21. Tiesas kancelejā 2011. gada 29. jūnija lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu tika saņemts 2011. gada 15. jūlijā.

22. Lietas dalībnieki pamattiesvedībā, *EURid*, kā arī Eiropas Komisija savus rakstveida apsvērumus iesniedza Tiesas Statūtu 23. pantā noteiktajā termiņā.

23. Mutvārdu procesā 2012. gada 21. martā ieradās pamatlietas dalībnieku, *EURid* un Komisijas pārstāvji, lai sniegtu savus apsvērumus.

V – Lietas dalībnieku galvenie argumenti

24. Lietas dalībnieku argumentus, ciktāl nepieciešams, es atspoguļošu savu secinājumu turpinājumā.

VI – Juridiskais pamatojums

A – *Ievada piezīmes*

25. 2005. gada 7. decembrī uzsākās interneta domēna nosaukumu reģistrācija ".eu" pirmā līmeņa domēniem. Šo domēnu ieviešanas saknes ir meklējamas "eEurope 2002" – Eiropas Savienības rīcības plānā [6], kura punktā ar nosaukumu "Elektroniskās tirdzniecības veicināšana" ir noteikts mērķis """.eu" kā pirmā līmeņa domēna ieviešana". Izveidojot šo valstīm raksturīgo pirmā līmeņa domēnu (tā sauktais "country-code Top-Level-Domain", saīsinājums – "ccTLD"), Savienības iekšējam tirgum būtu jākļūst pārskatāmākam interneta virtuālajā tirgū un tam būtu jāveicina elektroniskā tirdzniecība. Ar šī domēna lietošanu bija iecerēts uzsvērt reģistrēto organizāciju, uzņēmumu un fizisko personu saistību ar Savienību, tās tiesiskajiem pamatiem un Eiropas tirgu.

26. Šī jaunā pirmā līmeņa Eiropas domēna ieviešanas nolūkā Savienība izstrādāja ievērojamu tiesisko regulējumu. Globālā domēna nosaukumu sistēma sākotnēji veidojās kā pamatā tehniska parādība, un reģistrācijas un lietošanas pamatnoteikumi atsevišķi nemaz nebija paredzēti; tādējādi Savienība to panāca, ieviešot ".eu" domēna nosaukumu, galvenokārt pieņemot divus likumdošanas instrumentus. Pamatregulā Nr. 733/2002 un tās īstenošanai pieņemtajā Regulā Nr. 874/2004 paralēli tehnisku jautājumu regulējumam ir ietvertas arī regulatīvas shēmas par apzīmējumiem.

27. Pirmkārt, ir paredzēts, ka ".eu" domēna nosaukuma reģistrācijai ir jānotiek pakāpeniski ("Sunrise Period") [7], kad apzīmējumu īpašniekiem tiek nodrošināta primāra piekļuve atbilstošajam ".eu" domēna nosaukumam. Divus mēnešus ilgstošajā "Sunrise Period" pirmajā daļā (no 2005. gada 7. decembra līdz 2006. gada 6. februārim) valstu un Kopienas preču zīmju, ģeogrāfiskās izcelsmes norāžu un cilmes vietas norāžu īpašnieki varēja iesniegt pieteikumus domēnu reģistrācijai. Atbilstoši Regulas

6 — "e-Eiropa: informācijas sabiedrība visiem": Paziņojums par Komisijas iniciatīvu Eiropas ārkārtas sanāksmē Lisabonā 2000. gada 23. un 24. martā, COM(1999) 687, galīgā redakcija.

7 — Par pakāpenisko reģistrācijas procedūru konkrēti skat. Bettinger, T., "New European Top-Level Domain. eu", sērijā *Domain Name Law and Practice*, Oksforda, 2005, 44. sējums; Muñoz, R., "L'enregistrement d'un nom de domaine ".eu"", *Journaux des tribunaux – Droit européen*, 2005. gada jūnijs, Nr. 120, 161. un nākamā lpp.

Nr. 874/2004 12. panta 2. punkta otrajai daļai to varēja darīt arī licenciāti. No šīs normas *Bureau Gevers* ir secinājusi, ka tai ir tiesības reģistrēt domēna nosaukumu "lensworld.eu". "Sunrise Period" otrajā daļā varēja iesniegt reģistrācijas pieteikumus tādiem domēna nosaukumiem, kuru pamatā ir citas ar valsts tiesību aktiem aizsargātas tiesības, kā, piemēram, tirdzniecības nosaukumi, uzņēmumu nosaukumi, aizsargātu literāru un mākslas darbu nosaukumi, nereģistrētas preču zīmes un komercnosaukumi.

28. Vēl regulējumā ir ietvertas normas, lai pirmtiesību īpašniekus un arī citas personas, kurām ir tiesības iesniegt reģistrācijas pieteikumus, aizsargātu no ".eu" domēna nosaukumu spekulatīvas un ļaunprātīgas reģistrācijas. Uz šīm normām arī atsaucas *Pie Optiek*, lai tiktu atcelta par labu *Bureau Gevers* veiktā reģistrācija. Ņemot vērā faktu, ka *Bureau Gevers* pieteikumu domēna nosaukuma "lensworld.eu" reģistrācijai iesniedza un to reģistrēja vēl pirms *Pie Optiek* pieteikuma, lēmuma pieņemšanai ir svarīgs jautājums, vai *Bureau Gevers* tiešām ir uzskatāma par "pirmtiesību licenciātu" Regulas Nr. 874/2004 12. panta 2. punkta otrās daļas izpratnē. Ja tā būtu uzskatāma par licenciātu, tad *EURid* lēmums atteikt *Pie Optiek* reģistrāciju būtu uzskatāms par pamatotu. Tas ir pirmā prejudiciālā jautājuma priekšmets, kurš atbilstoši izklāstītajai secībai ir jāizskata vispirms.

B – *Par pirmo prejudiciālo jautājumu*

1) Licences līguma neesamība

29. Ar pirmo prejudiciālo jautājumu iesniedzējtiesa būtībā vēlas noskaidrot, kas ir saprotams ar jēdzienu "pirmtiesību licenciāts" Regulas Nr. 874/2004 12. panta 2. punkta otrās daļas izpratnē, ja pirmtiesības ir preču zīmju tiesības.

30. Šajā sakarā vispirms ir jākonstatē, ka Regulā Nr. 874/2004 nav nedz šī jēdziena definīcijas, nedz arī norādes uz dalībvalstu tiesisko regulējumu. Saskaņā ar pastāvīgo judikatūru no prasības nodrošināt vienveidīgu Savienības tiesību piemērošanu un ievērot vienlīdzības principu izriet, ka Savienības tiesību normu jēdzieni, kuros nav nevienas tiešas norādes uz dalībvalstu tiesībām, kas ļautu noskaidrot to nozīmi un piemērojamību, parasti visā Savienībā ir jāinterpretē neatkarīgi un vienveidīgi, ņemot vērā noteikuma kontekstu un attiecīgā tiesiskā regulējuma mērķi[8]. Tā kā šajā gadījumā interpretējamais tiesību akts ir īstenošanas regula, tas ir jāinterpretē tā, lai tas pēc iespējas sakristu ar pamatregulas noteikumiem[9].

31. Jēdziens "pirmtiesību licenciāts" sastāv no divām daļām. Pirmām kārtām runa ir par "pirmtiesību" konceptu, kura saturs šajā prejudiciālajā tiesvedībā sevišķas grūtības nesagādā, jo regulas 10. panta 1. punkta otrajā daļā ir skaidri uzskaitītas tiesību kategorijas. To starpā ietilpst arī reģistrētas valsts preču zīmes. Ņemot vērā, ka Beļģija, Nīderlande un Luksemburga ir apvienojušās kopējā [preču zīmju] tiesību apgabalā ar kopēju preču zīmju tiesisko regulējumu un kopēju preču zīmju biroju[10], *Walsh Optical* reģistrēto Beniluksa preču zīmi juridiski var kvalificēt kā valsts preču zīmi minētās normas izpratnē.

8 — Skat. 2003. gada 27. februāra spriedumu lietā C-373/00 *Adolf Truley* (*Recueil*, I-1931. lpp., 35. punkts) un 2000. gada 19. septembra spriedumu lietā C-287/98 *Linster* (*Recueil*, I-6917. lpp., 43. punkts).

9 — Skat. 1993. gada 24. jūnija spriedumu lietā C-90/92 *Dr. Tretter* (*Recueil*, I-3569. lpp., 11. punkts).

10 — Kopš 1971. gada 1. janvāra Beniluksa valstīs individuālo un kolektīvo preču zīmju tiesības ir regulētas atsevišķā Preču zīmju likumā. Atbilstoši tam preču zīme var būt spēkā tikai visā Beniluksa teritorijā; tiesības nedrīkst sadalīt teritoriāli. Tādējādi ar kopējo Beniluksa tiesisko regulējumu tika aizstāti līdzšinējie atsevišķie valstu tiesību akti preču zīmju jomā (skat. Evrard., J. un Péters, P., *La Défense de la Marque dans le Benelux*, 2. izdevums, Brisele, 2000, 8. un 17. lpp.; Verkade, F., "Angleichung des nationalen Markenrechts in der EWG: Benelux-Staaten", *Gewerblicher Rechtsschutz und Urheberrecht Internationaler Teil*, 1992, 92. lpp.).

32. Turpretim grūtāk nākas ar licences līguma definīciju. Proti, no tās ir atkarīgs centrālā jautājuma skaidrojums – vai *Walsh Optical* ar noslēgto līgumu *Bureau Gevers* juridiski saistoši ir piešķīrusi licenci attiecībā uz reģistrēto preču zīmi. Šajā sakarā būs jāpārbauda, vai Savienības tiesībās ir atrodama licences līguma definīcija. Turpinot būs jānoskaidro, vai minētais līgums šai definīcijai patiešām atbilst.

33. Kā esmu izklāstījusi savos secinājumos lietā *Falco Privatstiftung* un *Rabitsch* [11], lai gan Savienības noteikumi rūpnieciskā īpašuma aizsardzības jomā regulē iespēju piešķirt licenci [12], tajos nav normu par licences līguma noslēgšanu. No attiecīgajiem tiesību aktiem var secināt, ka licences līgums ir abpusējs līgums, ar ko licenciārs licenciātam piešķir tiesības lietot kādas konkrētas intelektuālā īpašuma tiesības, par kurām licenciāts licenciāram maksā atlīdzību. Piešķirot licenci, licenciārs licenciātam atļauj veikt darbības, kas bez licences piešķīruma nozīmētu intelektuālā īpašuma tiesību pārkāpumu. Cēlusies no latīņu vārda "licet", licence būtībā nozīmē "atļauju lietot mantu vai veikt darbību". Atbilstoši privātās autonomijas pamatprincipam līgumā var paredzēt arī licences ierobežojumus; tā var būt ekskluzīva vai neekskluzīva, vai arī ierobežota teritoriāli, laikā vai atkarībā no tās izmantošanas veida [13].

34. Tiesa šai licences līguma būtības izpratnei ir piekritusi, savā spriedumā lietā *Falco Privatstiftung* un *Rabitsch* par raksturīgu licences līgumiem atzīdama intelektuālā īpašuma tiesību īpašnieka pienākumu attiecībā pret savu līgumpartneri neapstrīdēt tā veikto šo tiesību izmantošanu pret samaksu. Tiesa uzskata, ka šī ir būtiska atšķirība no pakalpojumu līguma. Atšķirībā no šī līguma veida tiesību īpašnieks, piešķirot lietošanas atļauju, faktiski nesniedz nekādu pakalpojumu un vienīgi apņemas atļaut līgumpartnerim brīvi izmantot šīs tiesības [14]. Turpretim par nebūtisku Tiesa ir atzinusi iespējamu licenciāta pienākumu izmantot lietošanā nodotās intelektuālā īpašuma tiesības [15].

35. Atbilstoši kādai jaunākai tiesību literatūrā pārstāvētai doktrīnai ar licenci tomēr nav jāsaprot vienīgi lietošanas atļaušana un tādējādi licenciāra pasīvs pienākums kā atteikšanās no novēršanas īstenošanas. Šīs tiesību doktrīnas pārstāvji uzskata, ka licence ietver arī pozitīvas lietošanas tiesības [16]. Kā es attēlošu turpinājumā, no atsevišķiem Savienības tiesību aktiem var secināt, ka licence Savienības tiesībās patiešām ir izveidota kā faktiskas lietošanas atļauja, nevis kā vienīgi neiebilšana pret lietošanu. Licences jēdzienu ir iespējams uzskicēt, veicot dažādu Savienības tiesību aktu salīdzinošo analīzi [17].

36. Savienības tiesībās normas par licencēm ir atrodamas īpaši divās regulējuma jomās. Pirmkārt, Savienības tiesību aizsardzības jomā pieņemtajās regulās licence ir paredzēta kā intelektuālā īpašuma tiesību izmantošanas veids. Līdz šim Savienība ar augu šķirņu aizsardzības tiesībām, Kopienas preču zīmi un Kopienas dizainparaugu ir radījusi jau trīs šādas tikai Savienības tiesību aizsardzības formas, un ir iesniegts priekšlikums regulai par Kopienas patentiem. Kā uzskatāmi izriet no Padomes 2009. gada 26. februāra Regulas (EK) Nr. 207/2009 par Kopienas preču zīmi [18] 22. panta 2. punkta,

11 — Skat. manus 2009. gada 27. janvāra secinājumus lietā C-533/07 *Falco Privatstiftung* un *Rabitsch* (2009. gada 23. aprīļa spriedums, Krājums, I-3327. lpp., 50. punkts).

12 — Šādi autortiesību jomā Eiropas Parlamenta un Padomes 2001. gada 22. maija Direktīvas 2001/29/EK par dažu autortiesību un blakustiesību aspektu saskaņošanu informācijas sabiedrībā (OV L 167, 10. lpp.) 30. apsvērumā ir noteikts, ka šajā direktīvā minētās tiesības var nodot citiem, deleģēt vai piešķirt ar licences līgumiem, neskarot attiecīgās valsts tiesību aktus par autortiesībām un blakustiesībām. Preču zīmju tiesību jomā Regulas Nr. 40/94 22. panta 1. punktā ir paredzēts, ka Kopienas preču zīmi var licencēt attiecībā uz dažām vai visām precēm vai pakalpojumiem, uz kuriem tā ir reģistrēta, un visā Kopienā vai kādā tās daļā. Arī regulā par Kopienas patentu nākotnē būs noteikumi par līgumisku licenci – piemēram, priekšlikumā Padomes regulai par Kopienas patentu [COM(2000) 412, galīgā redakcija], konkrētāk, tās 19. pantā, ir noteikts, ka uz Kopienas patentu var attiekties licences – pilnībā vai daļēji un attiecībā uz visu Kopienu vai tās daļu – un ka licences var būt ekskluzīvas vai neekskluzīvas.

13 — Skat. Vögele, A., Borstell, T. un Engler, G., *Handbuch der Verrechnungspreise*, 3. izdevums, Minhene, 2011, 352. punkts, kurā ir norāde uz to, ka licences līgumu noslēgšanai pamatā ir piemērojama līgumu slēgšanas brīvība, un tādējādi līguma puses var vienoties par dažādiem licences saturiskiem ierobežojumiem, kuri var būt telpiska, laika, mantiska vai personīga rakstura.

14 — 2009. gada 23. aprīļa spriedums lietā C-533/07 *Falco Privatstiftung* un *Rabitsch* (Krājums, I-3327. lpp., 31. punkts).

15 — Turpat, 32. punkts.

16 — Skat. Stumpf, H. un Groß, M., *Der Lizenzvertrag*, 8. izdevums, Frankfurte pie Mainas, 2005, 13. punkts, 36. lpp.; Ubertazzi, B., "IP-Lizenzverträge und die EG-Zuständigkeitsverordnung", *Gewerblicher Rechtsschutz und Urheberrecht Internationaler Teil*, 2010, 115. lpp.

17 — Konkrētāk skat. McGuire, M.-R., "Der Gerichtsstand des Erfüllungsorts nach Art. 5 Nr. 1 EuGVO bei Lizenzverträgen – Anmerkung zur Entscheidung EuGH Rs. C-533/07 - Falco Privatstiftung und Thomas Rabitsch/Gisela Weller-Lindhorst", *Zeitschrift für Gemeinschaftsprivatrecht*, 2010, 99. lpp.

18 — OV L 78, 1. lpp.

licences tiesiskā regulējuma teksts ir formulēts, raugoties no licenciāta perspektīvas. Vārdu virknējums "pret licenciātu, kas pārkāpj kādu licences līguma punktu attiecībā uz tā ilgumu, reģistrācijā noteikto formu, kādā preču zīmi var izmantot [..]" ļauj secināt, ka licenciātam tiek piešķirta atļauja. Fakts, ka licence Savienības tiesībās ir iecerēta kā lietošanas atļauja, nevis tikai kā neiebilšana pret lietošanu, vēl spilgtāk izpaužas regulas par Kopienas preču zīmi sagatavošanas materiālos, kā arī Iekšējā tirgus saskaņošanas biroja pamatnostādnēs. Šādi licence rakstā par Kopienas preču zīmi [19] tiek definēta kā "līgums, ar ko preču zīme tiek nodota lietošanai citiem". Vadlīnijās saistībā ar Kopienas preču zīmes regulu [20] visbeidzot ir noteikts: "preču zīmes īpašnieka neiebilšana vai vienpusēja piekrišana vēl nav uzskatāma par licenci". Šis fakts ir apstiprināts arī Eiropas Parlamenta un Padomes 2004. gada 29. aprīļa Direktīvas 2004/48/EK par intelektuālā īpašuma tiesību piemērošanu [21] 4. pantā, kurā noteikts, ka ar direktīvu radītos aizsardzības instrumentus var izmantot ne tikai tiesību īpašnieks, bet arī personas, "kas ir pilnvarotas izmantot šīs tiesības", kā šādas personas īpaši minot licenciātus.

37. Turklāt noteikumi par licencēm ir atrodami arī konkurences tiesību jomā. Tā, piemēram, Komisijas 2004. gada 27. aprīļa Regulas (EK) Nr. 772/2004 par Līguma 81. panta 3. punkta piemērošanu tehnoloģijas nodošanas nolīgumu kategorijām [22], kā arī šajā sakarā Komisijas publicēto pamatnostādņu pamatā viennozīmīgi ir licences kā līgumisku lietošanas tiesību koncepcija. Licences jēdzienu turklāt pastarpināti var izsecināt no, piemēram, Eiropas Parlamenta un Padomes 1998. gada 6. jūlija Direktīvas 98/44/EK par izgudrojumu tiesisko aizsardzību biotehnoloģijā [23] noteikumiem par obligāto licenci. Tajos skaidri ir noteikts, ka licence būtībā ir *sui generis* tiesību lietošanas atļauja pret regulāru atlīdzību. Arī no tiesību normām par tiesību izsmelšanas principu izriet, ka licence Savienības tiesībās nav iecerēta kā vienīgi atteikšanās no *sui generis* tiesībām izrietošo aizsardzības tiesību izmantošanas, bet gan kā pozitīvas lietošanas tiesības.

38. Neraugoties uz to, vai tiesību dogmas aspektā atkarībā no pārstāvētā viedokļa par licences līguma galveno sastāvdaļu tiek uzskatīta atteikšanās no tiesību izmantošanas vai arī lietošanas atļaujas piešķiršana, ko veic licenciārs, ir jākonstatē, ka iepriekš aplūkotās nostājas lielā mērā sakrīt aspektā, ka ar licences piešķiršanu licenciātam tiek piešķirtas tiesības ilgstoši vai noteiktu laiku lietot komerciālas *sui generis* tiesības (patenti, preču zīmes, paraugi vai modeļi), turklāt apmērā, uz kādu parasti tiktu attiecinātas *sui generis* tiesību īpašnieka aizliegšanas un lietošanas tiesības [24].

19 — Eiropas Komisija, Raksts par EEK preču zīmes izveidošanu, SEC(76)2462, galīgā redakcija.

20 — Vadlīnijas procedūrām Iekšējā tirgus saskaņošanas birojā (preču zīmes, paraugi un modeļi), E daļa, 5. nodaļa: Licences (atrodamas interneta adresē http://oami.europa.eu/ows/rw/resource/documents/CTM/guidelines/licences_de.pdf).

21 — OV L 195, 16. lpp.

22 — OV L 123, 11. lpp.

23 — OV L 213, 13. lpp.

24 — Skat. Pahlow, L, *Lizenz und Lizenzvertrag im Recht des Geistigen Eigentums*, Tībingene, 2006, 182. lpp., kurš norādījis uz dažādajām nostājām par licenci tiesību zinātnē. Kamēr vieni runā par vienīgi "ļaušanu", citi to uzskata par "izmantošanas tiesībām". Autors piedāvā atgriezties pie "mazākā kopsaucēja" un par licenci runāt vispārīgi kā par "lietošanas tiesībām". Līdzīgi arī Miguel Asensio, P. A., "Jurisprudencia española y comunitaria de Derecho internacional privado", *Revista española de Derecho Internacional*, 2009, 201. lpp., kurš licences līguma kā vienīgi atteikšanās no tiesību izmantošanas sprieduma lietā *Falco Privatstiftung* un *Rabitsch* izpratnē uzskata par pārāk šauru, jo vairākās līguma iespējamās konstrukcijās rezultāts ir atšķirīgs. Šajā sakarā Spānijas patentu tiesībās esot paredzēts, ka licenciārs licenciātam piešķir lietošanas iespēju. Tomēr autors iepriekš minētajā Tiesas spriedumā izmantoto definīciju neuzskata par nepareizu, jo tā ir ierobežota ar pamatlietas apstākļiem. Gouga, A., *Die Übertragung und Lizenzierung der Marke nach griechischem und deutschem Recht unter Berücksichtigung der europäischen Markenrechts*, Minhene, 1996, 230. lpp., pareizi norāda uz to, ka atbilstoši mūsdienu tiesiskajai domai preču zīmju tiesību būtība sastāv kā no negatīvām aizsardzības tiesībām, tā arī no pozitīvām lietošanas tiesībām un ka tādējādi esot pieļaujams preču zīmes licenci izprast arī kā pozitīvas lietošanas tiesības. Bühling, J., "Die Markenlizenz im Rechtsverkehr", *Gewerblicher Rechtsschutz und Urheberrecht Internationaler Teil*, 2010, 196. lpp., norāda, ka licences uz komerciālām *sui generis* tiesībām regulāri tiek traktētas kā tiesības izmantot komerciālās *sui generis* tiesības apjomā, kam parastos apstākļos tiktu piemērotas *sui generis* tiesību īpašnieka aizsardzības un lietošanas tiesības. Šajā sakarā arī Martiny, *Münchener Kommentar zum BGB*, 5. sējums, 2010, 222. punkts; Stimmel, U., "Die Beurteilung von Lizenzverträgen unter der Rom I-Verordnung", *Gewerblicher Rechtsschutz und Urheberrecht Internationaler Teil*, 2010, 782. lpp.; Vögele, A., Borstell, T. un Engler, G. (minēti iepriekš 13. zemsvītras piezīmē), 351. punkts.

39. Ar to, protams, ir jāsaprot tikai *sui generis* tiesību izmantošana *paredzētajam mērķim* [25], proti, attiecībā uz noteiktu preču vai pakalpojumu pārdošanu, jo pretējā gadījumā licences piešķiršanai no komerciālā viedokļa nebūtu jēgas. Juridiska tiesību uz nemateriālu labumu piešķiršana nav pašmērķis, tā būtībā notiek, jo tiek paredzēts, ka šo tiesību saņēmējs tās *komerciāli izmantos* [26].

40. Šo premisu, kā tas netieši izriet arī no Regulas Nr. 40/94 22. panta un Direktīvas 89/104 8. panta teksta, kuros ir noteikts, ka preču zīme *attiecībā uz precēm vai pakalpojumiem, kam tā reģistrēta*, var būt licences līguma priekšmets, acīmredzami ir ievērojis arī Savienības likumdevējs. Aplūkotas tiek divas produktu kategorijas (preces un pakalpojumi), kas parasti tiek piedāvāti pārdošanai. Minētās preču zīmju jomas normas tādēļ ir izprotamas tādējādi, ka ar licences piešķiršanu licenciātam tiek ļauts noteiktus produktus, ko tas piedāvā savā komercdarbībā, apzīmēt ar attiecīgo preču zīmi. Tādēļ ir jāpieņem, ka licenciāts attiecīgās *sui generis* tiesības arī izmantos komercdarbībā.

41. Joprojām lūkojoties no tirdzniecības perspektīvas, tomēr nedrīkst ignorēt faktu, ka licenciārs bieži vien ir ieinteresēts preču zīmes lietošanā, izmantojot to tirgū. Licenciārs par lietošanas atļaušanu saņem ne vien finansiālu atlīdzību, kas tam ir svarīgs ekonomisks stimuls. Atkarībā no līguma noteikumiem, licenciārs var saņemt licences maksu vai pat iekasēt daļu no licenciāta gūtās peļņas [27]. Turklāt tas, ka licenciāts lieto preču zīmi, nodrošina, ka tiek saglabāta preču zīmes atšķirtspēja un preču zīme savas funkcijas – kuras sīkāk es analizēšu vēlāk – var turpināt attīstīt [28].

42. Šis aspekts ir īpaši svarīgs gadījumā, ja *sui generis* tiesību īpašnieks kaut kādu iemeslu dēļ preču zīmi pats nevar lietot, kas, ņemot vērā mūsdienu ekonomikas sarežģītību, nemaz nav neparasti. Ekonomikas sistēmā, kad tirdzniecības procesu pieaugošas integrācijas un internacionalizācijas dēļ ir kļuvis grūti vienā konkrētā tirgus sektorā vienatnē un aptveroši izstrādāt monopolu, nemaz nerunājot par tehniski radošas tālākattīstības nepieciešamību [29], nemateriālu preču lietošanu vairs neveic tikai *sui generis* tiesību īpašnieks viens pats un nepastarpināti, bet gan tajā piedalās citi tirgus spēlētāji, kuri kopīgi nodrošina optimālu lietošanas līmeni. Licenču piešķiršana sniedz iespēju izmēģināt dažādus lietošanas veidus un iekarot jaunus tirgus sektorus. Ar mārketinga, kuru klientu piesaistīšanas nolūkā licenciāts veic savās interesēs, palīdzību preču zīmes atpazīstamības līmenis tiek paaugstināts arī par labu licenciāram [30]. Tādējādi licence ļauj optimāli izmantot intelektuālā īpašuma tiesības. Arī šī iemesla dēļ licence mūsdienās, paralēli nodošanai un ieķīlāšanai, ir šo tiesību izmantošanas visbiežāk sastopamā forma. Tādējādi arī no licenciāra perspektīvas ir pamatojams, kādēļ licence parasti tiek piešķirta ar nodomu, ka [tiesības] nākotnē tiks lietotas [31].

43. Protams, ar "lietošanu paredzētajam mērķim" iepriekš minētajā nozīmē atkarībā no konkrētajām *sui generis* tiesībām var ikreiz saprast ko citu. *Sui generis* tiesības savā starpā atšķiras ar aizsardzības apjomu. Šajā sakarā, lai varētu izvērtēt, vai *sui generis* tiesību izmantošanas tiesības ietilpst licences līguma būtībā, noder aplūkošana juridiskā aspektā. Papildus likumdevēja paustajām prasībām, kas

25 — Skat. Gouga, A. (minēts iepriekš 24. zemsvītras piezīmē), 190. lpp., uzskata, ka licences jēdzienā ietilpst ikvienas licenciāra licenciātam piešķirtās tiesības izmantot *sui generis* tiesības vai to iepriekšējās stadijas tādā pašā veidā, bet varbūt citādā apmērā, kā to dara to īpašnieks.

26 — Šajā sakarā skat. Pfaff, D. un Nagel, S., *Lizenzverträge*, 3. sējums, 2010, 7. punkts, atbilstoši kuriem licences līgumiem mūsdienu izpratnē ir raksturīgi tas, ka absolūti aizsargātā juridiskā pozīcijā esoša persona (piemēram, patenta īpašnieks) piešķir atļauju kādam citam izmantot un lietot aizsargātos izgudrojumus vai procesus.

27 — Skat. Stumpf, H. un Groß, M. (minēti iepriekš 16. zemsvītras piezīmē), 117. punkts, 95. lpp.

28 — Skat. Bühling, J. (minēts iepriekš 24. zemsvītras piezīmē), 199. lpp., kurš norāda uz preču zīmes licences piesaisti mērķim. Licencei ir jānodrošina preču zīmes funkciju izpilde, tomēr tai pat laikā jāstiprina arī preču zīme un tās vērtība licenciāram.

29 — Licences līgumu tehnoloģiju jomā sakarā skat. Brinker, I., *EU-Kommentar* (izdevējs Jürgen Schwarze), 2. sējums, Bādenbādene, 2009, Art. 81 EGV, 96. punkts, 911. lpp., kurš skaidro, ka licences līgumu noslēgšana ir svarīgs instruments, kas būtiski vienkāršo un paātrina produktu laišanu kopējā tirgū. Persona, kas izstrādājusi kādu tehnoloģiju, bet pati to pilnā apmērā nevar izmantot un radīt produktus, bieži izšķiras par trešo uzņēmumu licencēšanu, piešķirot tiem konkrētu licences sektoru, kurā darbojas vienīgi licenciāti, lai tirgotu ar attiecīgo tehnoloģiju saražotos produktus. Licenciārs un licenciāts, kā arī sabiedrība kopumā ir ieguvēji, kad tehnoloģija tiek izplatīta, pamatojoties uz noslēgto licences līgumu.

30 — Skat. Pahlow, L. (minēts iepriekš 24. zemsvītras piezīmē), 218. lpp.

31 — Turpat, 225. lpp.

pastāv *sui generis* tiesību licencēšanas jomā un apraksta katras atsevišķās *sui generis* tiesības raksturīgās īpašības, ir svarīgi arī tas, par ko līgumslēdzēji ir vienojušies savā starpā. No šāda līguma kā līgumslēgšanas autonomijas principa izpausmes var izdarīt secinājumus par piešķirto tiesību apjomu [32].

44. Pamatlietā *Bureau Gevers* un *Walsh Optical* ir noslēgušas līgumu par preču zīmju tiesībām, ko tās nosaukušas par "licences līgumu". Tomēr līgumslēdzēju izvēlētais nosaukums vien pauž maz informācijas par to, kā šis līgums būtu juridiski kvalificējams [33]. Pastāv arī iespēja, ka līgumslēdzēju veiktā kvalifikācija varētu izrādīties juridiski nepareiza. Būtu jāizvairās arī no tā, ka līgumslēdzēji, iespējams, apzināti izvēloties terminoloģiju, izvairās no juridiskajām sekām, kādas Savienības likumdevējs ir paredzējis attiecībā uz licences līgumiem. Izskatāmajā lietā runa ir par tiesībām privileģēti reģistrēt domēna nosaukumu īpašā iepriekšējā reģistrācijas laikposmā ("Sunrise Period"). Šajā sakarā es uzskatu par objektīvi nepieciešamu pārbaudīt pēc būtības, vai šī līguma mērķis bija *Bureau Gevers* piešķirt tiesības lietot preču zīmi paredzētajam mērķim.

45. Šai nolūkā ir īsi jāatsauc atmiņā preču zīmes funkcijas tirgū. Tikai tad būs iespējams izdarīt secinājumus par to, vai ir notikusi vienošanās par paredzētajam mērķim, t.i., preču zīmes funkcijām, atbilstošu izmantošanu. To ilustrē apjomīgā Tiesas judikatūra saistībā ar Direktīvu 89/104 un Regulu Nr. 40/94.

46. Kā Tiesa ir atkārtoti paskaidrojusi, preču zīme pilda vairākus uzdevumus. Tās galvenais uzdevums ir garantēt patērētājiem preces vai pakalpojuma izcelsmi [34]. Tādējādi preču zīme ir apzīmēšanas un individualizēšanas līdzeklis tirgus attiecībās. Šai tā sauktajai izcelsmes norādes funkcijai tomēr ir dažādas šķautnes, kuras nedrīkst piemirst, izvērtējot preču zīmes nozīmi ekonomikā.

47. Uz šīm dažādajām šķautnēm Tiesa, attiecīgās sakarības ilustrēdama detalizēti un uzskatāmi, ir norādījusi savā spriedumā lietā *Arsenal Football Club* [35]. Tiesa uzskata, ka preču zīmju tiesības iemieso pamatelementu netraucētas konkurences sistēmā, uz kuras izveidi un uzturēšanu ir vērstas Savienības tiesības. Šādā sistēmā uzņēmumiem ir jāpiesaista klienti ar savu preču vai pakalpojumu kvalitāti, kam nepieciešami atšķirtspējīgi apzīmējumi. Preču zīmes pamatfunkcija ir garantēt patērētājam vai galalietotājam preces vai pakalpojuma, ko ar to apzīmē, izcelsmes identitāti, ļaujot šim patērētājam vai šim lietotājam šo preci vai šo pakalpojumu bez sajaukšanas iespējas atšķirt no citas izcelsmes precēm un pakalpojumiem. Lai preču zīme varētu pildīt šo lomu – būt pamatelements netraucētas konkurences sistēmā, kuru Līgums paredz iedibināt un saglabāt –, tai jāgarantē, ka visas preces vai pakalpojumi, ko ar to apzīmē, ir ražoti vai piegādāti viena uzņēmuma kontrolē, kurš var būt uzskatāms par atbildīgu par to kvalitāti.

48. Tiesa kopš tā laika savu judikatūru preču zīmju lietās ir attīstījusi, izceļot arī pārējās izcelsmes norādes funkcijas šķautnes un atzīstot tās par ne mazāk nozīmīgām. Par to liecina spriedumi lietā *L'Oréal* u.c. [36], kā arī lietā *Google France* un *Google* [37], kuros tā vispirms norādīja uz galveno funkciju, bet pēc tam paskaidroja, ka preču zīme paralēli attiecīgās preces vai pakalpojuma kvalitātes nodrošināšanai pilda arī komunikācijas, investīciju un reklāmas funkcijas. Ņemot vērā šo

32 — Skat. Pahlow, L. (minēts iepriekš 24. zemsvītras piezīmē), 187. lpp., kurš klāsta, ka par licences saturu informāciju sniegt var konkrētā pušu vienošanās, kā arī likuma normas.

33 — Skat. Vögele, A., Borstell, T. un Engler, G. (minēti iepriekš 13. zemsvītras piezīmē), 362. punkts, kuri uzskata, ka, diferencējot licences līgumus saistībā ar licencētajiem nemateriālajiem labumiem, nav nozīmes līgumu nosaukumiem. Kā juridiski, tā arī nodokļu aspektā izšķiroša nozīme drīzāk esot tam, kādi nemateriāli labumi faktiski tiek izmantoti, pamatojoties uz attiecīgo līgumu.

34 — Skat. 1978. gada 23. maija spriedumu lietā 102/77 *Hoffmann-La Roche/Centrafarm* (*Recueil*, 1139. lpp., 7. punkts), 1978. gada 10. oktobra spriedumu lietā 3/78 *Centrafarm/American Home Products Corporation* (*Recueil*, 1823. lpp., 11. un 14. punkts) un 1990. gada 17. oktobra spriedumu lietā C-10/89 *HAG* (*Recueil*, I-3711. lpp., 14. punkts). Par preču zīmes izcelsmes norādes funkciju skat. Wollmann, H., *EU- und EG-Vertrag* (izdevējs Heinz Mayer), Art. 81 EGV, 156. punkts, 53. lpp.).

35 — Skat. 2002. gada 12. novembra spriedumu lietā C-206/01 *Arsenal Football Club* (*Recueil*, I-10273. lpp., 47. un 48. punkts).

36 — Skat. 2009. gada 18. jūnija spriedumu lietā C-487/07 *L'Oréal* u.c. (Krājums, I-5185. lpp., 58. punkts).

37 — Skat. 2010. gada 23. marta spriedumu apvienotajās lietās no C-236/08 līdz C-238/08 *Google France* un *Google* (Krājums, I-2417. lpp., 77. punkts).

paskaidrojumu, nevar būt šaubu, ka arī Tiesas judikatūrā izcelsmes norādes funkcija ir tikai viena no vairākām preču zīmes funkcijām un ir līdzvērtīga kvalitātes un reklāmas funkcijām [38]. Atbilstoši tam, izvērtējot jautājumu, vai ir nodoms preču zīmi lietot paredzētajam mērķim, ir jāņem vērā arī pārējās preču zīmes funkcijas, ko tā pilda ekonomikā.

49. Atbilstoši *Bureau Gevers* teiktajam nebija paredzēts, ka *Walsh Optical* tai ar līgumu piešķirs tiesības, izmantojot attiecīgo preču zīmi, piedāvāt preces vai pakalpojumus. Tāpat arī nebija vienošanās par to, ka tā reklamēs *Walsh Optical* produktus Savienības iekšējā tirgū. Nav arī norāžu, no kā varētu secināt, ka *Bureau Gevers* būtu vēlējusies veikt ieguldījumus preču zīmē. *Bureau Gevers* ar attiecīgo tirgus segmentu nebija vispār nekādas saiknes. Attiecīgais līgums aprobežojās vien ar to, ka tajā tika noteikts, ka *Bureau Gevers* tiek uzdots reģistrēt savā vārdā domēna nosaukumu "lensworld.eu". Līgumslēdzējas nekādi nebija vienojušās par tādu preču zīmes izmantošanu, kas līdzinātos preču zīmes specifiskajām funkcijām. Tādējādi šajā gadījumā nav runas par preču zīmes izmantošanu paredzētajam mērķim.

50. Noslēgumā vēl ir jānorāda uz apstākli, ka noslēgtajā līgumā nav vienošanās par to, vai licenciātam būtu tiesības no preču zīmes izrietošās tiesības īstenot attiecībā pret trešām personām, kaut arī šis aspekts parasti tiek regulēts licences līgumos. Licences līgumos tiek regulētas arī konfliktsituācijas [39], jo tajos ir normas par to, kā jārīkojas situācijās, kad konkurenti apstrīd licenciāta *sui generis* tiesības vai kad licenciāts nepilda licences noteikumus. Pirmais aspekts preču zīmes licencēšanas gadījumā ir svarīgs tādēļ, ka minētās *sui generis* tiesības, kā tas noteikts Direktīvas 89/104 5. pantā un Regulas Nr. 40/94 9. pantā, īpašniekam sniedz iespēju trešām personām aizliegt izmantot identisku preču zīmi. Lai starp *Bureau Gevers* un *Walsh Optical* noslēgto līgumu varētu klasificēt kā licences līgumu, tajā noteikti bija jābūt noregulētam arī šim aspektam. Tā kā tas nav noticis, klasificēt to kā licences līgumu būtu apšaubāmi.

51. Ņemot vērā, ka apstrīdētajam līgumam nav licences līguma galveno īpašību, proti, pirmkārt, tiesību komerciāli lietot preču zīmi, apzīmējot ar to preces vai pakalpojumus, piešķiršanas, kā arī, otrkārt, pilnvarojuma no preču zīmes izrietošās tiesības īstenot attiecībā pret trešām personām, rodas jautājums, kā juridiski ir vērtējams apstāklis, ka šajā līgumā tomēr bija paredzētas tiesības reģistrēt domēna nosaukumu. Tādējādi izvirzās jautājums par šī līguma juridisko kvalifikāciju. Šajā sakarā ir jāatzīmē turpmāk minētais.

52. No vienas puses, manuprāt, nav šaubu par to, ka šo tiesību piešķiršana ir saprotama kā atteikšanās no daļas pirmtiesību, kuras ir *Walsh Optical* kā preču zīmes īpašniecei. Runa ir par tiesībām uz domēna vārda reģistrāciju, kuras pamatā ir rezervētas vienīgi valsts vai Kopienu preču zīmes īpašniekam. Saistībā ar ".eu" domēnu tiesībām šīs preču zīmes īpašnieka pirmtiesības tiek ņemtas vērā Regulas Nr. 874/2004 12. pantā, kurā, kā es jau norādīju ievada apsvērumos, šo tiesību īpašniekiem ir paredzēta priekšroka domēnu nosaukumu reģistrēšanā. Ar to ir paredzēts aizsargāt preču zīmes īpašnieku pret risku, ka trešās personas tāda paša nosaukuma domēnu varētu reģistrēt pirms viņa.

53. No otras puses, nedrīkst aizmirst, ka preču zīmes īpašnieka atteikšanās no pirmtiesībām reģistrēt atbilstoša nosaukuma domēnu nav pielīdzināma situācijai, kad notiek atteikšanās no tiesībām, ko piešķir preču zīme, kas būtu raksturīgi licences līgumam. Kā jau konstatēts, starp *Walsh Optical* un *Bureau Gevers* noslēgtajā līgumā nebija paredzēta preču zīmes vai attiecīgā domēna nosaukuma izmantošana komerciālos nolūkos. Līguma mērķis bija pavisam citādāks nekā tipiskam licences līgumam. Tādējādi tas, objektīvi raugoties, neatbilst Savienības tiesību noteikumos paredzētajai licences līguma definīcijai.

38 — Šajā sakarā skat. Bühling, J. (minēts iepriekš 24. zemsvītras piezīmē), 199. lpp. Skat. Sakulin, W., *Trademark protection and freedom of expression*, Alfena, 2011, 51. lpp., kurš lielu nozīmi piešķir apstāklim, ka Tiesa spriedumos lietā *L'Oréal* u.c. un lietā *Google France* un *Google* pārējās preču zīmes funkcijas ir atzinusi par tikpat aizsargājamām. Šajā sakarā ir jāatgādina, ka ģenerāladvokāts Ruiss-Harabo Kolomers [*Ruiz-Jarabo Colomer*] jau savos 2002. gada 13. jūnija secinājumos lietā *Arsenal Footbal Club* (spriedums minēts iepriekš 35. zemsvītras piezīmē, 47. punkts) nosliecās par labu preču zīmes pārējo funkciju aizsardzībai.

39 — Skat. Pahlow, L. (minēts iepriekš 24. zemsvītras piezīmē), 236. lpp.

54. Līdz ar to *Bureau Gevers* nav uzskatāms par "pirmtiesību licenciātu" Regulas Nr. 874/2004 12. panta 2. punkta izpratnē.

2) Klasificēšana par pakalpojumu līgumu

55. Iespējams, aplūkojamo līgumu juridiski varētu drīzāk klasificēt kā līgumu par pakalpojumu sniegšanu. Kā Tiesa paskaidrojusi spriedumā lietā *Falco Privatstiftung* un *Rabitsch*, jēdziens "pakalpojumu sniegšana" Regulas Nr. 44/2001 5. panta 1. punkta b) apakšpunkta pirmā ievilkuma izpratnē nozīmē, ka puse, kas sniedz šos pakalpojumus, veic konkrētu darbību, saņemot par to atlīdzību [40]. Pamatojoties uz šo definīciju, Tiesa norobežoja pakalpojumu līgumus no licences līgumiem, nonākot pie secinājuma, ka abiem līgumu veidiem nav vienāda priekšmeta [41].

56. Savos secinājumos minētajā lietā [42] es vispirms mēģināju "pakalpojumu" jēdzienu definēt abstrakti. Šajā sakarā es norādīju, ka šī jēdziena definēšanai izšķiroša nozīme ir diviem aspektiem. Pirmkārt, jēdziena "pakalpojums" parastās nozīmes dēļ ir nepieciešams, lai persona, kas sniedz pakalpojumu, veiktu kādu konkrētu darbību, – tātad pakalpojumu sniegšana nozīmē kādu konkrētu darbību vai rīcību no tās personas puses, kura to sniedz. Otrkārt, pakalpojumus parasti sniedz pret atlīdzību.

57. Pamatlietā ir jākonstatē, ka *Bureau Gevers* ar līguma starpniecību ir apņēmusies pret atlīdzību pielikt saprātīgas pūles, lai iesniegtu pieteikumu un veiktu ".eu" domēna nosaukuma reģistrāciju. Šajā sakarā uzmanību piesaista fakts, ka līguma tekstā šajā kontekstā skaidri tiek runāts par "pakalpojumiem" [43]. Tas viss nozīmē, ka *Bureau Gevers* patiesībā bija apņēmusies *Walsh Optical* labā veikt kādu darbību, t.i., sniegt pakalpojumu iepriekš minētās definīcijas izpratnē. Un domēna nosaukuma reģistrācija tika veikta tās vārdā. Ņemot vērā faktu, ka *Bureau Gevers* nebija nolūka lietot preču zīmi vai attiecīgo domēna nosaukumu atbilstoši paredzētajam mērķim, ir jāsecina, ka šis pakalpojums tika sniegts vienīgi *Walsh Optical* interesēs. Līdz ar to apstrīdētais līgums atbilst pakalpojumu līguma definīcijai.

3) Regulējuma mērķa apiešanas draudi

58. Ir jautājums, vai minētā līguma klasificēšana par pakalpojumu līgumu tomēr nav pretrunā Regulas Nr. 874/2004 12. panta 2. punkta otrajai daļai. Manuprāt, šo normu apskatāmajai faktu konstrukcijai nevar piemērot turpmāk izklāstīto iemeslu dēļ.

59. Vispirms ir jāvērš uzmanība uz apstākli, ka personu, kurām ir tiesības lūgt reģistrēt ".eu" domēna nosaukumu atbilstoši Regulas Nr. 733/2002 4. panta 2. punkta b) apakšpunktam, loks ir aprobežots ar uzņēmumiem un organizācijām, kuru "juridiskā adrese, valde vai galvenā darbības vieta atrodas [Eiropas Savienībā]". Līdzīgs ierobežojums ir attiecināms arī uz fiziskām personām; to dzīvesvietai jābūt Eiropas Savienībā [44]. Šis regulējums, ņemot vērā tā skaidro formu, ir uzskatāms par Savienības likumdevēja lēmumu noteikt pamatprincipus, kas obligāti ir jāņem vērā, interpretējot regulējuma normas. Izdarīt atkāpi no šī regulējuma nebūtu iespējams, vienlaikus nenonākot pretrunā tā tekstam.

40 — Skat. spriedumu lietā *Falco Privatstiftung* un *Rabitsch* (minēts iepriekš 14. zemsvītras piezīmē, 29. punkts).

41 — Turpat, 41. punkts.

42 — Skat. manus secinājumus lietā *Falco Privatstiftung* un *Rabitsch* (minēti iepriekš 11. zemsvītras piezīmē, 57. punkts).

43 — Līguma 4.2. punkts ir šāds: "Licenciāts par saviem pakalpojumiem izraksta rēķinu licenciāram" ("Licensee will charge Licensor for its services").

44 — Skat. Scheunemann, K., *Die .eu Domain – Registrierung und Streitbeilegung*, Minstere, 2008, 115. lpp.

60. Kaut arī šķiet, ka, lai reģistrētu domēnu kā konkrētas valsts pirmā līmeņa domēnu, pastāv nosacījums, ka pieteicējam ir jābūt ar attiecīgo domēnu identificējamās valsts rezidentam, tomēr ir jānorāda, ka starptautiskā prakse šajā ziņā nav vienota [45]. To valstu, kuras domēna reģistrācijai savas valsts *ccTLD* pieprasa pieteicēja rezidenci attiecīgajā valstī, skaits ir apmēram vienāds ar to valstu skaitu, kuras šādu prasību neizvirza. Daudzas valstis – tostarp arī Vācija un Apvienotā Karaliste – neizvirza domēna pieteicējam rezidences prasību vai vismaz apmierinās ar to, ka pieteicējs ieceļ iekšzemē reģistrētu pārstāvi. Savienības likumdevējs savukārt attiecībā uz ".eu" domēniem ir stingrāks. Pamatregulējums, kas ietverts Regulas Nr. 733/2002 4. panta 2. punkta b) apakšpunktā, skaidri pauž, ka Savienība vēlas stiprināt *ccTLD* ".eu" atšķirtspēju, liedzot reģistrāciju pieteicējiem, kuru rezidence nav kādā no dalībvalstīm [46].

61. Tas, kā tas secināms no Regulas Nr. 733/2002 preambulas sestā apsvēruma, atbilst arī tās mērķim. Proti, tur ir noteikts, ka pirmās pakāpes domēnam ".eu" "vajadzētu nodrošināt skaidri izteiktu *saikni* ar Kopienu, ar to saistīto tiesisko regulējumu un Eiropas tirgu". Tam būtu jāļauj uzņēmumiem, organizācijām un fiziskām personām Kopienā reģistrēties konkrētā domēnā, kas padara šo saikni acīm redzamu. Šie apsvērumi norāda uz to, ka Savienības likumdevējs uzskata, ka pietiekama konkrētā uzņēmuma saikne ar Savienību, kas ļauj tam reģistrēt domēna nosaukumu, ir konstatējama tikai tad, ja tā juridiskā adrese, vadības centrs vai galvenā uzņēmējdarbības vieta atrodas Savienības teritorijā. Kā Komisija [47] ir pareizi norādījusi, uzņēmuma saistība ar iekšējo tirgu tiek izteikta ne vien ar tā atrašanos Savienības teritorijā, no vienas puses, bet arī ar preču zīmes izmantošanu komercdarbībā saistībā ar precēm un pakalpojumiem, no otras puses.

62. Ja šos interpretācijas kritērijus piemēro pamatlietā, top skaidrs, ka *Walsh Optical* gadījumā šāda saikne ar Savienību nepastāv. Šim uzņēmumam nav juridiskās adreses Savienībā, un nav arī apstākļu, kas liecinātu, ka *Walsh Optical* pati vai *Bureau Gevers* kā licenciāte būtu iecerējušas izmantot preču zīmi atbilstoši paredzētajam mērķim. Pirmkārt, apstrīdētajā līgumā, kā jau tika minēts, šāds nodoms nemaz nav minēts. Otrkārt, ir jānorāda, ka Beniluksa preču zīme, ar ko *Bureau Gevers* sākotnēji pamatoja savu reģistrācijas pieteikumu, 2006. gada 30. oktobrī tika dzēsta. Tādējādi apzīmējums "lensworld" vairs nav aizsargāts ar Beniluksa preču zīmju tiesībām. Līdz ar to zināmā mērā retroaktīvi nav vairs piemērojami arī nosacījumi domēna nosaukuma reģistrācijai.

63. Tādējādi, ja tiktu pieļauts, ka uzņēmumi, kuriem nav reģistrācijas tiesību, tomēr varētu panākt kārotā domēna nosaukuma reģistrāciju, tas būtu pretrunā arī Regulas Nr. 733/2002 jēgai un mērķim. Tāpat būtu arī gadījumā, kad noteikumi par reģistrācijas tiesībām būtu tikuši apieti, reģistrāciju panākot ar tādas juridiskas konstrukcijas palīdzību kā reģistrēšanas deleģēšana kādai Savienības teritorijā reģistrētai un tādējādi reģistrēt tiesīgai organizācijai. Lai nepieļautu tādas faktu konstrukcijas

45 — Atsevišķās valstīs (Argentīna, Austrija, Beļģija, Ķīna, Dānija, Somija, Nīderlande, Polija, Krievija, Šveice, Zviedrija, Apvienotā Karaliste) domēna nosaukumus var reģistrēt attiecīgās valsts *ccTLD*, nepastāvot nekādiem nosacījumiem vai rezidences noteikumiem. Atbilstoši šādai praksei ikviens neatkarīgi no tā pilsonības, dzīvesvietas vai uzņēmuma juridiskās adreses var reģistrēt domēna nosaukumu. Vienīgais ierobežojums ir saistīts ar aizliegumu reģistrēt nepieklājīgus domēna nosaukumus, kuru reģistrācija netiek atļauta vai vēlāk atbilstoši tiek dzēsta.
Lielākā daļa valsts reģistru izmanto daļēji ierobežojošu sistēmu. Atbilstoši šai sistēmai nav vajadzības iesniegt dokumentus, kas pierāda reģistrētas preču zīmes atbilstību domēna nosaukumam. Tomēr pieteicēju loks ir ierobežots ar tām personām, kuras uzturas *ccTLD* valstī vai ir ar to teritoriāli saistītas. Šīs prasības arī ir atšķirīgas. Dažās valstīs tiek prasīta gan pilsonība, gan dzīvesvieta attiecīgajā valstī, citās ir nepieciešams pierādījums par juridisko adresi vai uzņēmējdarbības vietu attiecīgajā valstī (Bulgārija, Kanāda, Čehijas Republika, Japāna, Ungārija, Malta, Norvēģija, Singapūra, Amerikas Savienotās Valstis) vai Eiropas Savienībā (Itālija) vai arī vismaz jāieceļ attiecīgajā valstī reģistrēts pārstāvis (Vācija, Luksemburga).
Citi valsts reģistri ļauj veikt reģistrāciju tikai tad, ja pieteikuma iesniedzējam ir gan teritoriāla saistība ar šo valsti vai juridiskā adrese tajā, gan arī tas var dokumentāri pierādīt, ka tam pieder *sui generis* tiesības, kuras atbilst domēna nosaukumam (Austrālija). Savukārt citās valstīs domēna nosaukums ir jāaplūko no šaurāk noteiktām preču zīmju un nosaukumu kategorijām un piedevām pieteicējam ir jāuzrāda faktiska saikne ar valsti (Īrija). Citās valstīs ierobežojošie reģistrācijas nosacījumi ir piemērojami tiešai reģistrācijai *ccTLD*, kamēr pirmās pakāpes domēnu reģistrācijai ir piemērojami mazāk stingri vai vispār nekādi ierobežojumi (Indija, Honkonga, Spānija). Šajā sakarā skat. Bettinger, T., "Registration requirements and dispute resolution", *Domain Name Law and Practice*, Oksforda, 2005, 44. lpp.

46 — Skat. Kipping, D., *Das Recht der .eu-Domains*, Minhene, 2008, 4. lpp., 11. punkts.

47 — Skat. Komisijas apsvērumu 30. punktu.

kā pamatlietā un nodrošinātu šī tiesiskā regulējuma lietderīgo iedarbību, Regulas Nr. 733/2002 4. panta 2. punkta b) apakšpunkts ir jāinterpretē šauri. Interpretācijas, ar kuru tiktu pieļauta šāda rīcība, sekas būtu tādas, ka Savienības likumdevēja paredzētā saikne ar Savienību netiktu neierobežoti nodrošināta, tādējādi iznīcinot regulas regulatīvo mērķi.

64. Līdz ar to, tā kā *Walsh Optical* un *Bureau Gevers* noslēgtais līgums juridiski nav klasificējams kā licences līgums, bet gan kā pakalpojumu līgums, Regulas Nr. 733/2002 4. panta 2. punkta b) apakšpunkts nav piemērojams. Attiecībā uz faktu, ka pamatlietā pieteikuma iesniegšanas brīdī nebija izpildīts būtisks reģistrācijas nosacījums, reģistrs nedrīkstēja attiecīgo domēna nosaukumu reģistrēt. Tā kā reģistrācija tādējādi ir notikusi prettiesiski, reģistram pēc savas ierosmes atbilstoši Regulas Nr. 874/2004 20. panta b) punktam attiecīgais domēna nosaukums ir jāanulē.

4) Secinājums

65. Ņemot vērā iepriekš izklāstīto, uz pirmo prejudiciālo jautājumu ir jāatbild, ka jēdziens "pirmtiesību licenciāts" Regulas Nr. 874/2004 12. panta 2. punkta nozīmē gadījumā, kad attiecīgās pirmtiesības ir preču zīmju tiesības, neattiecas uz personu, kurai preču zīmes īpašnieks ir atļāvis tikai savā vārdā, bet uz licenciāra rēķina reģistrēt domēna nosaukumu, kas ir identisks vai līdzīgs preču zīmei, tomēr neatļaujot preču zīmi lietot jebkādā citādā veidā vai izmantot apzīmējumu, piedāvājot preces vai pakalpojumus.

C – *Par otro prejudiciālo jautājumu*

66. Tā kā otrais prejudiciālais jautājums ir uzdots tikai gadījumam, ja uz pirmo prejudiciālo jautājumu tiktu sniegta apstiprinoša atbilde, uz šo jautājumu nav jāatbild.

VII – Secinājums

67. Ņemot vērā iepriekš minētos apsvērumus, es iesaku Tiesai uz *Cour d'appel de Bruxelles* uzdotajiem prejudiciālajiem jautājumiem atbildēt šādi:

Jēdziens "pirmtiesību licenciāts" Komisijas 2004. gada 28. aprīļa Regulas (EK) Nr. 874/2004, ar ko nosaka sabiedriskās kārtības noteikumus par pirmā līmeņa domēna .eu ieviešanu un darbību, kā arī principiem, kas reglamentē reģistrāciju, 12. panta 2. punkta nozīmē gadījumā, kad attiecīgās pirmtiesības ir preču zīmju tiesības, neattiecas uz personu, kurai preču zīmes īpašnieks ir atļāvis tikai savā vārdā, bet uz licenciāra rēķina reģistrēt domēna nosaukumu, kas ir identisks vai līdzīgs preču zīmei, tomēr neatļaujot preču zīmi lietot jebkādā citādā veidā vai izmantot apzīmējumu, piedāvājot preces vai pakalpojumus.